

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΛ

Δύο έξυπνες άπαντήσεις του Σχόλλ. — Η τελευταία... καταδική ενός τοκογλύφου. — Γάμος λόγω... δεισιδαιμονίας! — Η σκορδαλιά πού... ευωδιάζει! — Μία πρωτότυπη άφιερρωσις του Σχόλλ. — Ένας... τραγικός έπικηδειος. — Πώς, άντι νά την πάθη ο Σχόλλ, την παθαν οι προσκαλεσμένοι του. — κ. λ. π.

- Τι τάνει ο Β...; έρώτησε κάποτε τόν Σχόλλ κάποιος για έναν ζινού τοσ φίλο.
- Τίποτε...
- Δηλαδή;...
- Τευπελιάζει... Τά δάχτυλά του δέν τά χρησιμοποιεί σέ τίποτε.
- Ώστε έτσι;...
- Ναί... ούτε καν για νά καθαρίζη τί... μύτη του!...

Κάποιος γνωστός του Σχόλλ, καταδικασθείς έπανειλημμένως, άλλοτε έπί τοκογλυφία κι' άλλοτε έπί αίσχροκερδεία, ήταν βαρυά άρρωστος.
- Πώς πάει σήμερα; έρώτησεν ο Σχόλλ, μιá μέρα, ένα συγγενή του άρρωστού.
- Πολύ άσχημα... Οι γιατροί τόν έχουν καταδικάσει...
- Οι γιατροί;... Ώστε κι'αυτοί άκόμη τόν κ α τ ε δ ι κ α σ α ν βρέ άδερφέ; !...

Ο δικηγόρος Χ... έχει τό κακό έλάττωμα νά σκορπίζη μιá βαρυνάτη άποφορά άπό τό στόμα του.
Κάποιος έλεγε στόν Σχόλλ, ότι τόν συνήνητσε τό προηγούμενο βράδυ στό θέατρο.
- Έβουλώσατε τη μύτη σας; έρώτησεν ο Σχόλλ.
- Όχι... Χθές, παραδόξως, δέν έβούριζε πολύ άσχημα...
Και ο Σχόλλ, κατάπληκτος:
- Μά τότε, δέ μπορεί... Θά ειχε φάει... σκορδαλιά!

Ο Παρισινός βιβλιοπώλης Άσίλλ διηγείτο ένα σωρό ανέκδοτα του Σχόλλ. Ίδου ένα άπό τό πιό χαρακτηριστικά:
- Ένα πρωί, ο Σχόλλ μπήκε σάν μπόμπα στό κατάστημά μου. Μου έξήτησε βιαστικά, νά του δώσω ένα άπό τά τελευταία βιβλία του.
- Φαντάσου, άγαπητέ μου, μου ειπε, πώς σήμερα τό πρωί έλαβα ένα συγκινητικώτατο γράμμα. Κάποιος νέος έπαρχιώτης, μου ζητεί, με διακριση και με σεβασμό, νά του στείλω κανένα αυτόγραφο μου. Ένωσά νά τό εδχαριστήσω αυτό τό παιδί... Δόσε μου τό τελευταίο μου βιβλίο... Θά του τό στείλω με μιá άφιερρωσις!... Έδωσα τό βιβλίο πού μου ζητούσε στόν Σχόλλ, ο όποτος έτοιμάσθηκε νά γράψη την άφιερρωσις.
- Τι εύγενικό, άλήθεια, παιδί... Μά τί διάβολο νά του γράψω, άφοδ δέν τόν γνωρίζω καθόλου; ! Έ; !... Κι' άφοδ συλλογίσθηκε ένα—δυσ λεπτά, ο Σχόλλ έσημείωσε κάτι στην πρώτη σελίδα του βιβλίου και μου τό ειπανε για νά διαβάσω κι' εγώ την 'άφιερρωσις'. Ίδου τί ειχε γράψει:
«Στόν κύριον Χ..., εις ανάμνησιν τών ευτυχισμένων ημερών τής... μελλούσης γνωριμίας μας !»

Ο χιουμοριστής Λέων Σαπρόν, φίλος του Σχόλλ, σκαπτικός και πνευματώδης συγγραφέας, περιφημος δέ για τίς μονομαχίες του με διάφορες προσωπικότητες τών γραμμάτων πού ειχε πειρόξει με την τουτχησή πέννα του, πέθανε. Ο πολιτευτής Έμιλ Κορρά, έθεώρησε καθήκον του νά εκφωνήση έναν λόγο πάνω άπό τόν τάφο του. Ένώ όμως άπήγγειλε τόν επικηδειο λόγο του, συγκινηθήκε τόσο ώστε τάχασε και... άρχισε νά μπερδεύη τό όνομα του Σαπρόν με τό όνομα του Σχόλλ.

Ο Σχόλλ, πού παριστάτο κατά την εκφώνηση του λόγου, στό τέλος έχασε την ύπομονή του.
- Άφισε τάσειτα Κορρά, φώναξε στόν ρήτορα, γιατί στό τέλος θά τό πάρη και ο θάνατος στό σοβαρά!

Τό κυριώτερο άπό τά «έλαττώματα» του Σχόλλ ήταν... η λιχουδιά. Τρελλανόταν για τά ώραία φαγητά, του άρεσε δέ νά περιφρανεύεται για την «δεξιοτεχνία», καθός έλεγε, τής μαγειρισσάς του.
Κάποτε εκάλεσε σπίτι του διαφόρους φίλους του, μεταξύ τών οποίων και τόν πρίγκηπα ντ' Όραντ διάσημον λούκουλλον. για νά τούς κáηη τό τραπέζι. Οι φίλοι του όμως συνεννοήθησαν μεταξύ τους νά ισχυρισθούν, μετά τό δειπνον, ότι δέν τούς άρεσε κανένα φαγητό, για νά τόν πειράξουν!
Έτσι, πράγματι και συνέβη. Οι προσκαλεσμένοι δέν έδixαν κα-

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΡΟΔΙΑΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΛΟΓΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

- Ένα, τού λέει ή λυγροή κι' ο νεός άπολοάται:
Ένας Θεός μās έπλασεν εσέ κι' έμέ τρυγόνα
Για νά φιλιούμαστε τά δυό στό χέιλη και στό στόμα.
- Δύο. Άπό μάτια γάλης λυγροή και μιá καρδιά μαραίνεις
Κάινομαι και ματριζομαι και νά με δης δέν βγαίνεις
- Τρία. Τρία άηδονάκια στέκονται, κυρά μου, στην αυλή σου
Νά κελადούν, νά σε ξυπνούν, νά σκάζον οι έχτροί σου.
- Τέσσερα. Τεσσαρακάντινος σταυρός κρέμεται στό λαιμό σου,
Όλοι φιλοδοι τό σταυρό κι' εγώ τό μάγουλό σου.
- Πέντε. Πέντε φορές λιποθυμώ, κυρά μου, την ήμέρα
Άπό τό πορνο, δνό τό βραδί και μιá μά σα γύρ' ή μέρα.
- Έξη. Έξάστηκα στό κάλλη σου, ρήμισσα τών άγγέλων,
Βασίλισσα τών κοριτσιών κι' έδωκ τών άρχαγγέλων.
- Έφτά. Έφτά μαχαίρια δαμοσικά καινουριοτροχιόμενα
Μεσ' στην καρδιά μου γάμπουνε, δέ σ' άπαρνούμαι σέα.
- Όχτώ. Όχτώ χαλιά έχει ο κάρβουρας και πάει μπρός και πίσω,
Σού τώπω μιá, σου τώπω δυό, δέ θά σ' άλημονήσω.
- Έννητά. Νοιάζεσαι, κόρη, νοιάζεσαι πότε θά βλογηθώμε
Πότε νά σμιζουμε τά δυό νά γλυκοφιληθώμε.
- Δέκα. Δεκάτις τά λόγια σου και λέε τα δέκα δέκα,
Ίσως τά σόσω ε-ατό και πάρω σε γυναίκα.
- Εϊκοσι. Τά είκοσι μου δάχτυλα χειρών και ποδαριών μου
Όλα με συντρομάζουσι, διαν σε βλέπω μπρός μου.
- Τριάντα. Τριαντηή μου Παγαρία, πούσαι στό ψηλωμένα,
Έσο γνωρίζεις τά κριφά και τά φαιερωμένα.
- Σαράντα. Σαράντα δαμοσικά οπαδιά κάτω στη γή άπλωμένα,
Όλα περσό τα κι' έρχομαι νά γάνω τό κορμί σου.
- Πενήντα. Πενήντα μέρες στη Φραγκιά μιá πέτραν έπελέκον,
Μ' έμαθαν τό πώς σ' άγαπάω κι' ήσαν και παραβλέπον.
- Έξήντα. Έξήντα μέρες έοτιβα τά ρόδα στην αυλή σου
Νά βγάλω τό ροδόσταμο, νά γάνω τό κορμί σου.
- Έβδομηντά. Έβδομηντάρι φράγκικο σου στείλω για σμηδιά,
Χίλια φιλοριά βενέτικα, άλλος νά μη σέ παρη.
- Όγδόντα. Όγδόντα σούδαν προξενές, παιδί μου, άπό τά ξένα,
Και σ' ούδες τις άνήθηκες γιατι άγαπήεις έμένα.
- Ένενηντά. Ένενηντα όρες νά γενή ή μέρα πού θά βρεθώμε,
Νά πης εσύ, νά πω κι' εγώ, νά παρηγορηθώμε.
- Έκατό. Δέν είμαι εγώ εκατόνταχος, μιπε πασάς νά ορίζω,
Τώρα πού τάσασα εκατό έόνα θά γνωρίζω.
- Σός και πάανε τόν παπλά, στό διάκο, στό δευόση,
Νά φέροντε τά σείφανα, νά φέρον και κουμπάρο,
Νάρθουν νά μās βλοήσουσι σήμερις νά σέ πάρω.

νένα φαγητόν, στό τέλος δέ παρεπονέθησαν στόν Σχόλλ για τά «χάλια» τής μαγειρικής του. Ο πνευματώδης χιουμοριστής, άντελήφθη την συμφωμοσία πού ειχε γίνει εις βάρος του... Δέν ειπε όμως τίποτε. Κι' όταν ο πρίγκηπ, μετά τόν καφφέ, έπρότεινε νά πán σε κανένα ξενοδοχείο για νά φάν τίποτε, ο Σχόλλ όμολόγησε, ότι και ο ίδιος δέν ειχεν έγγισει τά άπαίσια φαγητά του και άκολούθησε τούς φίλους του.

Έπληγαν στον «Χρυσόν Οίκον», τό πιό φημισμένο έστιατόριο τής εποχής. Ο Σχόλλ, καθ' όλην την διάρκεια του δευτέρου αυτού δειπνου ήταν σιωπηλος και ύπεκρίνετο τόν συντετριμμένον. Οι συνδαιτημόνες του, ώστόσο, έτρωγαν άπλήτως και δέν έπαυαν άπό του νά εκφράζουσι τόν θαυμασμόν των για τήν μαγειρικην του ξενοδοχείου.
Στό τέλος, ο πρίγκηπ εκάλεσε τόν μαιτρ—ντ'—οτέλ και έξηγησε νά του φέρον τόν λογαριασμό.
- Ποιόν λογαριασμό;... ειπεν ο μαιτρ—ντ'—οτέλ. Τό δειπνον σάς τό προσέφερεν ο κ. Σχόλλ.
- Πώς; !
- Τά φαγητά πού σάς έεσθίσαμε δέν τά έμαγειρεύσαμε έμεις. Έστειλαμε, κατ' έντ λήν του και τά έπήραμε άπό τό σπίτι του!...
Και τότε μόνον ο Σχόλλ έσκασε στό γέλιο...